

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520391840/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Sr. St. Blicher

trænge til." Nu svingede alle deres Vaaben – Tøjrekøller – og lavede sig til at gjøre en ret alvorlig Choc. Men G. og B. spændte Bøsserne, hævdede dem halvt til Anlæg, og truede med Døden enhver, der kom for nær. Det hjalp; men Skytten, hvis Hjerter sad i Buxerne, havde nær fordærvet alt, idet han gav godt for, og bad om Naade. De to andre Jægere havde en dobbelt Fjende at bekjæmpe, da de fandt en Forræder i egen Hær – og denne var dog ikke større, end at den nok kunde behøve Enighed. Saa ofte Cujonen klynkede sit „Aah lille Folk!" – „Aah Herregud!" hævdedes Fjendens Køller, og forstærkedes hans Artillerie af Eder og Trusler; og G. og B. nødtes til at deie Mundamunition: „Tag jer iagt" til Fjenden, og „Hold Kjæft!" til den upaalidelige Ven. Denne befalede man at føre Avantgarden; som vist nok var strategisk rigtigt. De to Consuler dannede Ariergarden; – Centrum var ikke værdt at tale om. Saaledes blev nu Retiraden fortsat nogle hundrede Skridt uden Tab. Da raabte Een: „Vi kan ogsaa skyde – Jens, Peer, og Du og Du! riid op til Byen alt hvad trække kan, og hent os Geværer hos Den og Den!" De Detacherede fløj afsted. Og kort efter skreg Enanden: „Lad os ned, at faae fat i Baaden! saa skal vi vel fange dem!" – Dermed foer alle de andre ned til Landingsstedet. „Nu er' vi ulykkelige" stammede Skytten. „Det kan gjerne være," trøstede ham de andre; „men du behøver ikke at fortælle os det." Napoleon var virkelig ikke i nogen desperatere Forfatning ved Marengo. Dog see! Baadføreren, den snilde Ras Munk, havde itide lagt fra Land, og taget den gamle B. ombord. De tre Allierede vadede da, uden anden Hindring end Eder og Skjældsord ud til Fartøjet, der blev dem til en virkelig Redningsbaad; thi neppe var den under Sejl, før hiint første Detachment ankom med Bøsserne fra Byen. Nu først vaagnede Skyttens Mod: han skød Victoria over Fjendernes Hoveder. Thunøkrigen endtes da uden enten Blæk- eller Blodtab.

Saaledes sees da her et mærkværdigt Exempel paa: hvorledes et godt anført Infanterie kan heldigen forsvare sig mod et langt talrigere Cavallerie.

Tre Aar efter var B. igjen paa Jagt paa Thunø; de ellers godmodige Øboere, af hvis Landeværn fra Krigen 1805 den største Deel vistnok endnu var ilive, syntes ganske at have glemt eller tilgivet.

At Jagtvæsenet ellers har ført B., i hans yngre Dage, i baade een og anden Kniibe, det er let at begribe; men han er sluppen ud af dem

Selvbiografi

alle med Æren og med hele Lemmer.* Af Vaadeskud er han dog kun tvende Gange truffen – af det ene bærer han Skrammen med sig indtil Graven, og, en halv Tomme dybere, havde Rævehaglet faret ham ind i Halsen, istedetfor at strøffe Kjævebenet -- men ellers har han blot fire Gange været temmelig nærved at vende skudt eller lemlæstet; dog, „Nærvæl,” hedder det jo, „skyder ingen Hare.” – B. er ved egen Erfaring – som herefter skal vises – kommen til det Resultat: at Jagten ikke medfører nær saa mange Farer, som f. Ex. Kjøren eller Ridning.

Han er væltet i Vogn 34 Gange; de to Gange med løbske Heste. Een Gang fik han Armen af Led, og en anden Gang slog han sig saaledes, at det forårsagede him langvarige og farlige Sygdom. Men de øvrige Gange er han dog sluppen med Forskrækkelsen, der virkelig oftere var vel motiveret, f. Ex. da han med en Vogn fuld af Børn væltede vel tre Alen ned i en Sandgrav (i Bjerbye), uden at der gik ander i Stykker end en Flaske, som dog til al Lykke var tom.

B. har aldrig været nogen Rytter. Han har nok kunnet hænge paa en Hest, som en Ildklemme paa en Soe; men han har haft den slemme Vane, at hænge mere ved sine egne forflugtige Ideer, og derved at glemme Rideskolen. Fiere Gange er derfor Hesten styrtet med ham. To Gange har han været paa rideløbske. Den ene af disse Parforetoure vil han dog fortælle, da den virkelig tildrog sig Manges Opmærksomhed. – Det var samme Aar, da han lykkeligt havde tilendebragt Krigen paa Thurøe, at han laante en Hest for at ride omkring og besøge Slægtninger og Venner. Det var en gammel Støder, der „samlede Tiskillinger op,” som det hedder her, og doven var den tilligemed. Da B. ej engang var saaledes forsynet hjemmefra som Hudibras, der meente: at een Spore var nok, thi naar man kunde drive den ene af Hestens Sider frem, saa maatte den anden med, – saa anskaffede han sig i Viborg tvende slige Pirringsredskaber. Det var af den Slags, hvor Piggen eller Braadden sidder skjult, men ved et Hug med Hælen farer ud. Et saadant, men altfor stærkt, gav han sin Rosinante, et Sted paa Vejen ad Resenbro. Men nu lod Gangeren til at ville oprette, hvad den hidtil havde forsømt: den løb formelig løbsk,

* Forhøvedte G.....g vil ej heller have glemt den Vind, man engang var i paa en vis Holm i Sundet.